

de Volkskrant

May 21, 2021
Stefan Kuiper

DE VOLKSKRANT
VRIJDAG 21 MEI 2021
Wekelijks bezorgd € 1,-
Wekelijks bezorgd € 1,-
Wekelijks bezorgd € 1,-
Wekelijks bezorgd € 1,-

Kunstwerk v/d week

MATHIEU CHERKIT YELLOW PARTY

Mathieu Cherkit, Yellow Party (2021) in Galerie Albada Jelgersma in Amsterdam.

Foto: Natascha Libbert

Huiswerk

Een nieuw huis betekent voor kunstenaar Mathieu Cherkit nieuw materiaal. Hij woont als het ware in zijn schilderijen. Illustere schilders gingen hem daarin voor.

Door Stefan Kuiper

De schilder Mathieu Cherkit (1982) heeft een nieuw huis. Het staat een eind schoolgebouw in Vallery, een plaatsje 60 kilometer van Parijs. Niet echt opengalerieswaardig materiaal, hoor ik u denken, wat klopt, want het moet dat Mathieu Cherkit woning zijn onderwerp is. Cherkit schildert de binnenkant van zijn huis. Een nieuwe stulp betekent bij hem dus ook automatisch nieuw materiaal: 60 Albada Jelgersma in Amsterdam hangen nu dertien fragmenten van dat nieuwe huis, olieverf, waterverf, pastel. Yellow Party is het klapstuk.

Het toont twee van de kamers op de begane grond, een even druk als aantrekkelijk doorkijkje. Muren, vloeren, meubels, tot zover niks aan de hand. Hooguit zijn de kleuren nogal aanwezig. Kanariegeel en aubergine – met zulke tinten heb je geen pandemie nodig om de muren op je af te laten komen. Ze geven het vertrek iets van een kunstwerk: het lijkt gemaakt om kunst te worden.

Het staat in een traditie. Laat 19de- en vroeg 20ste-eeuwse Franse kunstenaars, onder wie Manet, Bon-

nard, Vuillard, Vallotton en Matisse legden zich af toe op het afbeelden van het leven binnenskamers. Hun interieurs zijn soms decoratief (Vuillard), soms voyeuristisch (Vallotton), en soms beide (Bonnard), maar ze vertellen altijd iets over de bewoners. Wat ze ons onder meer leren: dat het vaak moeilijk is te zeggen of zulke schilders af die kamerschermen, voorwerpen, bismastoren en Japanse snuiterijen om hen heen schilderen omdat ze ze moest worden, of dat ze ze moest worden omdat ze zich goed weten schilderen: hoe dan ook, ze woonde in hun schilderijen.

Cherkit woont ook in zijn schilderij, en in de voorstelling minder afgevoerd dan zijn illustere voorgangers. De spullen op Yellow Party vormen een lichte afgepakte. Er zijn bismastoren, die wijzen op een kinderparadijs, en die voor representatie, en wat weet, een parket: er is een bismastore, waarmee ze de voorstelling op het laatste moment zou kunnen bevestigen, er is een voorstelling met een handvat, er zijn gele gordijnen, van het tapijt naar de afdruk van de vloer, er is een voorstelling in bewaart. Het mocht, het praktische en het laatste geleerde strijden naar om plek. Het is

warempel niet een echt interieur. Het moet dus wel zijn. Het is geen momentopname. Wie ook en schilders zijn zijn hier samengebond. Je zit niet met, maar je voelt het wel. Of eigenlijk zie je het ook niet. Of die vloer loopt vreedzaam hoog of het parket recht vreedzaam naar beneden, er lopen vreedzaam meerdere perspectieven door elkaar.

Cherkit probeert zulke voorstellingen met weg te trokken. Zijn interieur is overal een constructie: hier en daar komen er fraaie stukjes abstractie door de voorstelling heen, als vulstof uit de raderen van een huifel. Als in elkaar valt het moet het meest op een huis van illusie, je kunt ze niet betogen, maar ze vindt zichzelf vrede grond onder die vloeren.

Er zijn in de expo nog andere delen van het huis te zien. Een foto, een voorstelling, een tafel met een laatste, intelligente werken in monochrome kleuren. Wie er een aantal heeft bekeken, begint in zijn hoofd te hangen ommerkt een beeld van Cherkits nieuwe huis te worden. Dat moet je mee naar huis.

Mathieu Cherkit
Het
Yellow Party
2021
Huiswerk
Galerie Albada
Jelgersma
Amsterdam
21.5.2021 - 1.6.
Wat kost het?
€ 18.000

Nieuw Huis, schilderij met Aquarel (2024). Foto: Innaproject

(English translation below)

Huiswerk

Een nieuw huis betekent voor kunstenaar Mathieu Cherkit nieuw materiaal. Hij woont als het ware in zijn schilderijen. Illustere schilders gingen hem daarin voor.

De schilder Mathieu Cherkit (1982) heeft een nieuw huis. Het gaat om een oud schoolgebouw in Vallery, een plaatsje 60 kilometer van Parijs. Niet echt opengalerieswaardig materiaal, hoor ik u denken, wat klopt, want het niet dat Mathieu Cherkits woning zijn onderwerp is. Cherkit schildert de binnenkant van zijn huis. Een nieuwe stulp betekent bij hem dus ook automatisch: nieuw materiaal. Bij Albada Jelgersma in Amsterdam hangen nu dertien fragmenten van dat nieuwe huis, olieverf, waterverf, pastel. Yellow Party is het klapstuk.

Het toont twee van de kamers op de begane grond, een even druk als aantrekkelijk doorkijkje. Muren, vloeren, meubels, tot zover niks aan de hand. Hooguit zijn de kleuren nogal aanwezig. Kanariegeel en aubergine – met zulke tinten heb je geen pandemie nodig om de muren op je af te laten komen. Ze geven het vertrek iets van een kunstwerk: het lijkt gemaakt om kunst te worden.

Het staat in een traditie. Laat 19de- en vroeg 20ste-eeuwse Franse kunstenaars, onder wie Manet, Bonnard, Vuillard, Vallotton en Matisse legden zich af toe op het afbeelden van het leven binnenskamers. Hun interieurs zijn soms decoratief (Vuillard), en soms voyeuristisch (Vallotton), en soms beide (Bonnard), maar ze vertellen altijd iets over de bewoners. Wat ze ons onder meer leren: dat het vaak moeilijk is te zeggen of zulke

ALBADA JELGERSMA GALLERY

schilders al die kamerschermen, vogelkooien, bloemvazen en Japanse snuisterijen om hen heen schilderden omdat ze ze mooi vonden, of dat ze ze mooi vonden omdat ze zich goed lieten schilderen. Hoe dan ook, ze woonden in hun schilderijen.

Cherkit woont ook in zijn schilderij, al is-ie qua inrichting minder stijlvast dan zijn illustere voorgangers. De spullen op *Yellow Party* vormen een curieus allegaartje. Er zijn ballonnen, die wijzen op een kinderpartijtje, en dus op nageslacht, en, wie weet, een partner; er is een hamertje, waarmee je de walnoot op het beeldje ernaast zou kunnen kraken; er is een curieuze sculptuur met een hondenkop; er zijn gele ordners, van het type waar je de administratie in bewaart. Het mooie, het praktische en het cadeau gekregene strijden hier om plek. Het is warempel net een echt interieur.

Het moge duidelijk zijn: het is geen momentopname. Vele kijk- en schildersessies zijn hier samengebald. Je ziet dat niet, maar je voelt het wel. Of eigenlijk zie je het ook wel: óf de vloer loopt vreemd omhoog óf het plankje rechts vreemd naar beneden; er lopen sowieso meerdere perspectieven door elkaar.

Cherkit probeert zulke ongerijmdheden niet weg te moffelen. Zijn interieur is openlijk een constructie. Hier en daar komen er fraaie stukjes abstractie door de voorstelling heen, als vulsel uit de naden van een knuffel. Alles bij elkaar lijkt het nog het meest op een huis van illusies: je kunt je erin begeven, maar je vindt zelden vaste grond onder de voeten.

Er zijn in de expo nog andere delen van het huis te zien. Een trap, een keukentje, een tafel met een laptop: intelligente werken in montere kleuren.

Wie er een aantal heeft bekeken, begint in zijn hoofd haast ongemerkt een beeld van Cherkit's nieuwe huis te smeden. Dat neem je mee naar huis.

English translation:

Homework

A new house means new material for artist Mathieu Cherkit. He lives in his paintings, as it were. Illustrious painters preceded him in this.

The painter Mathieu Cherkit (1982) has a new house. It is an old school building in Vallery, a town 60 kilometers from Paris. Not really opening-paragraph-worthy material, I hear you think, which is true, were it not for Mathieu Cherkit's house being his subject. Cherkit paints the inside of his house. A new abode also automatically means: new material. Albada Jelgersma in Amsterdam now has thirteen fragments of that new house, oil paint, watercolor, pastel. *Yellow Party* is the highlight.

It shows two of the rooms on the ground floor, a view that is as busy as it is attractive. Walls, floors, furniture, so far nothing to worry about. At most, the colors are quite present. Canary yellow and eggplant - with such shades, you don't need a pandemic to have the walls coming your way. They give the departure something of a work of art: it seems made to become art.

It's in a tradition. Late 19th- and early 20th-century French artists, including Manet, Bonnard, Vuillard, Vallotton and Matisse, already focused on portraying life indoors. Their interiors are sometimes decorative (Vuillard), sometimes voyeuristic (Vallotton), and sometimes both (Bonnard), but they always tell something about the inhabitants. What they teach us, among other things: that it is often difficult to say whether such painters painted all those folding screens, birdcages, flower vases and Japanese trinkets around them because they liked them, or whether they liked them because they let themselves paint well. Either way, they lived in their paintings.

Cherkit also lives in his painting, although in terms of decor it is less stylish than its illustrious predecessors. The objects in *Yellow Party* is a curious mix. There are balloons that indicate a child's party, and thus posterity, and, who knows, a partner; there is a hammer with which you could crack the walnut on the statue next to it; there is a curious sculpture with a dog's head; there are yellow binders, of the type in which you keep the administration. The beautiful, the practical and what has been gifted compete for space here. It is indeed like a real interior.

It should be clear: it is not a snapshot. Many viewing and painting sessions are concentrated here. You don't see that, but you do feel it. Or actually you can also see it: either the floor rises strangely or the plank on the right descends strangely; multiple perspectives are intermingled anyway.

ALBADA JELGERSMA GALLERY

Cherkit tries not to hide such inconsistencies. His interior is openly a construction. Here and there beautiful pieces of abstraction come through the image, like stuffing from the seams of a stuffed animal. All in all, it most resembles a house of illusions: you can enter it, but you rarely find solid ground under your feet.

There are other parts of the house to be seen in the exhibition. A staircase, a kitchen, a table with a laptop: intelligent work in cheerful colors.

Anyone who has looked at some of them begins to construct an image of Cherkit's new home almost unnoticed. You take that home.